

Sy-li spēwał,
Pilnje džéłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džéłtaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez knihicizščerńi w Budyščinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

8. njedzela po swjatej Trojizy.

Mat. 7, 15—23.

Wo tym, šchtóž móže naschej sbóžnosći sadžewacž, tu blyšchimy. Chzesch pak i zpla sbóžny bycz? Rak někotry kabi we swójim lohkim smyšlenju na to njemyšli. Jow šu do dnja žiwi, i ruki do huby, hrajtaju kaž muchi a kuntwory w klónzu, kaž dolho šo hodži, wo Božu hnadu a sbóžny pschichod šo njestaraja. Tam šwěru džéłaja a šo we swójim powołanju prózuja, šu tež hušto šahorjeni sa wscho derjehicze w kraju a šchtóž gmejnske a schulike wězy nastupa, myšla tež na šwoje stare lěta a šu slutnivi, šo bychu potom i jědži měli. Wščitko jara rjenje. Wle najwažnišche pobrachuje, šo bychu šo tež wo sbóžnosć šwojeje dusche starali. Šacž je po šmjerczi hišcže něšcto a kaš i nimi potom budže, wo to šo njestaraja. Derje pak, šo maja tež wschelazy pschi wschěm seimskim prózowanju to žedjenje — a my drje šmy tež mjes nimi — ach, šo bychmy sbóžni byli! Nasch Bóh w njebjěbach wschał tež chze, šo by wschitkim čłowjekam pomhane bylo, a šo bychu i pónacžu prawdy pschischli. Tehodla je šwojeho jenicžeho šyna do šwěta póbłal, a tón je wschitko činil, šo mohli tutón rjany kónz dozpicž. Wón je sbóžnosć sa wschitkich čłowjekow dobył se šwojim njesawinowatym, hórkim čžerpjenjom a wumrjecžom, pschetož i tym bu wón šjednanje sa nasche hrěchi, niž pak šamo sa nasche, ale sa hrěchi zplěho šwěta. Wón je se šwojim knjebjuspěczom nam durje do njebjěš wotanknył, kotrež běchu hrěchi šanknyłe, kotrež pak nětko wodnjo a w nozy sa naš wotewrjene steja.

Wón je nam tež wschitko wobradžil, šchtóž móže nam i sbóžnosći dopomhacž: šwjateho Duchu, šwjatu kichčenizy, šchulu, Boži dom, Bože šłowo; a šchtóž wschitko prawje wuziwa, njebudže šhubjenný. Tež je nam mjenował nje-pscheczelow nascheje sbóžnosće, kaž w dženknišchim sczenju, a šchtóž to wopomni, je mudry. Duž dha, mój luby pscheczeljo,

Chzesch-li tež do njebjěš pschińcž, dha wopomń šobu tuto dwojake:

1. hladaj šo falichnych profetow, šo njebychu čze šawjedli, a
2. měj kědžbu šam na šo, šo njeby šo šam šjebał.

1. „Hladajče šo falichnych profetow“, tak Jesuš praji. Šoho wón i falichnymi profetami měni? Tych, kiž njewěrja wjazy ani do Boha, ani do Šbóžnika, ani do Božeho šwjateho šłowa, abo hdyž wěrja, tola praweje wěry wjazy nimaju, kotraž šo šaloža na čžiste Bože šłowo a wucžbu nascheje zyrkwe, a kiž hušto tež hrěščne, nje-prawe žiwjenje wjedu. Tych Jesuš torhazym wjelkam runa, dokelž chzedža prawje wěrjazych šwottorhacž wot Boha a Šbóžnika a Božeho šłowa a kichscžijanskeho žiwjenja a jim rostorhacž mēr wutroby, šaložł wěry, šbože doma a šwójby a trošcht we wumrjecžu, a hdyž tež tu a tam we wowčzej drascže pschikhadžēju, šwoje šte wotmyšlenje pod lubošnymi šłowami a pěknym waschijom potaja, tola ničžo druhe nochzedža, hacž drubich wo jich sbóžnosć pschinješč. Nascha sbóžnosć wschał w tym wob-šteji, šo šmy i Jesušom w pokucže a wěrje šwjasani, šo

jeho mamy w pónaczu ſwojich hrěchom ſa ſwojeho wu-
možnika a ſarěcznika pola Boha, a ſa ſwojeho krala a
knjeſa, kotremuž ſlužimy ſe ſameho džata ſa tajtu wo-
bradženu hnadu w prawdoſczi a cziſtoſczi, w ſmilnoſczi a
ſcjetpliwoſczi, ſo ſo teſz rady modlimy a Boži dom wo-
pytujemy, nana a maczer czeſczi, ſwoje džeczi woczehnjemy
w bojoſczi teho Knjeſa, ſwój wótznny kraj a krala a
wſchnoſcž lubo mamy. Wot teho pať chzedža naſ ſaſchni
profetojo wotwjecž. A tych ſamych je pſchezo nadoſcž
było. Jeſuſ njeby tať warnował, njebychu-li hižom tehdy
ſo namaſali. Wón jich wokoło ſo mjeſche w ſariſejiſkich
a piſmamuczenych, kiž bjese wſcheje luboſcže ſ Bohu ſaťon
jenož po piſmitu dopjelnjachu a ſamopravi wſchu w Jeſuſu
ſkicženu hnadu a wot njeho žadanu pokutu ſazpiwachu.
A w naſchim czaſu? Ach, ty jich namaſaſch mjese tymi,
kiž Bože ſłowo předuja a wucza, jich žiwjenje, jich wucžba
je ſaprěcže Božeho ſyna, a mjese twojimi pſchecželemi,
džeczi, ſtarſchimaj, haj ſamo w mandželſtwje je tu a tam
jedny druhemu ſ ſaſchnym profetom. A njedyrbju jow
tež poſaſacž na bjesebóžne knihi a nowiny, kiž ſu jěd ſa
wěrjaze duſche, kiž ſu drje tež napiſane ſ rjanymi ſłowami,
ſo ſo wſcho tať rjenje cžita, a tola ſu ſaſchni profetojo.
„Ma jich plodach dyrbicze jich pónacž,“ praji Jeſuſ. A ja
mėnju, ſchtóž ma woczi ſ widženju, tón hižom ſ naſtróženjom
doſcž plodow widži wot wucžbow ſaſchnych profetow.
Bože domy ſo džeti a bóle wupróſdnjuja, měſto teho pať
ſo na Knjeſowym dnju měſtna ſwětneje wjeſeloſcže pjelnja
a ſ kołom létaju ſ ſabawjenju wot jeneje wſny ſ drugej;
džeczi ſo pſchecžiwjeju nanej a maczeri a nacžinjeju
jimaj ſe ſwojimi hrubymi ſłowami a njebóžcžiwym žiwjenjom
ſrudobu a žalocž. W mandželſtwje knježi njeměr, w domach
hidženje a ſwarjenje. Tu ſhwata muž radſcho do
ſhromadžisnow, hdžež ſo njeſpokojnoſcž plahuje, měſto teho
ſo by tam byl, hdžež ſo bohabojaſnoſcž předuje, a tať
ſwój dom ſcžinił ſa Boži dom, hdžež ſo modli a w bibliji
ſo cžita. Tu njeje žana ſlutniwoſcž wjažy, žana ſwěrnoſcž
a poſluſchnoſcž pſchecžiwu kralej, žana luboſcž ſ wótznemu
krajey. Je pať to džiw? Může tež ſchtó kicze ſbėracž wot
cžetnjow, abo figi wot wóſtow? Dobry a ſbožowny lud
wot roſpadantow nabožiny? Dha hladať ſo ſaſchnych
profetow, ſo njebychu tež tebje ſawjedli; hladať ſo jich
bóle, kať tajkich, kiž chzedža tebje wo neſchto w cžaſnym
ſjebacž, woni chzedža tebje wo twoju ſbóžnoſcž pſchinjeſcž.
Hdyž ſ tebi pſchiſtupja, njech pſched tobu ſteja ſwěrnj
ſwědkojo teho Knjeſa, kiž ſu wěru džerželi a tebje ſ Jeſuſej
dowjedli a ſ wſchemu dobremu napominali, njech je wobras
pobóžneje maczerje, ſromneho nana potom twój ſchil a
kryw, haj njech ſ cžetnjemi kónowana hlowa twojeho
ſbóžnika potom cže wabi, prajicž: „Jeſuſa ja njepuſchcžu.“
Hladajcže ſo ſaſchnych profetow, kotrychž kónž je wěcžne
ſatamanſtvo, a kiž ſ nimi džerža, budža to ſamſne herbomacž.

2. Měj pať tež kėdžbu ſam na ſo, ſo njeby ſo ſam
ſjebał. „Woni njebudža wſchitzy, kiž mėnja, ſo ſu na
wuſtim pučzu, njebudža wſchitzy, kiž te mni: „Knježe,
Knježe“ rjeknu, do njebjeskeho kraleſtwa pſchińcž — kiž te
mni „Knježe“ praja, ale pſchi tym dadža we ſwojej
wutrobje ſwojej woſobje a ſwojim lóſchtam ſ Knjeſom
bycž a cžinja, ſchtóž ſo jim ſpodoſba; ně, jenož cži pſchińdu
do njebjeskeho kraleſtwa, kiž wopravdže ſo ſami ſaprėwaju,
ſwoju ſamſnu wolu wopruga a „wolu cžinja mojego
Wótza w njebjesbach.“ Haj, může ſo ſtač, ſo ſamo na
dobre ſkutti můžeſch poſaſacž a prajicž: „Njeſbmy my

w twojim mjenje wěſchcžili? Njeſbmy my w twojim
mjenje cžertow won honili? Njeſbmy my w twojim mjenje
wjele ſkuttow ſcžinili?“ ſ druhimi ſłowami: „njeſbmy dha
wopravdže ſwoje ſchecžijanſtvo wopokaſali pſches wužitne,
ſahorjaze ſkuttowanje, jaťo předarjo a wuczerjo, jaťo
dobrocželjo, jaťo wojowarjo pſchecžiwu wſchemu njeprawemu?“
a ſo ſu to tola wſchitko cžinili niž ſ Božej czeſczi a
ſ pſchekraſnjenju ſbóžnika, ale ſ ſwojej czeſczi, ſo bychu
ſo ſebi ſamym a druhim ſpodoſbali. Haj, můžeſch ſ tajtim
wopacžnym mėnjenjom wumrjecž a ſ ſudej ſtupicž — „Sič
wjele budže te mni rjež na tamnym dnju: „Knježe, Knježe,
njeſbmy my? njeſbmy my, njeſbmy my? tehdy budu ja
jim pónacž: wy drje ſcže ſo ſa mojih wucžobnikow
džerželi, žyla woſada je drje waſ ſa tajkich mėla — ja
waſ nihdy njeſbmy ſeſnał, džicže přecž wote mje, wy
ſlóstnižy pſchi wſchitkich waſchich dobrych a wulkich ſkuttach.
Duž dha měj kėdžbu ſam na ſo, ſo njeby ſo ſam ſjebał,
ſchtóž ſo bohuzel tať huſto ſtawa. Njemėn, ſo je ſ ſbóžnoſczi
doſcž, do Božeho doma kħodžicž, Bože ſłowo ſlyſchecž a
jo wjedžicž; ně, cžinjerjo teho ſameho dyrbinym bycž,
ſ nowa dyrbinym ſo narodžicž, duchowni cžłowjekojo bycž
we ſłowach a w ſkuttach a to wſchitko, ſo bychu Boha
kħwalili a Jeſuſa czeſcžili a pſchekraſnyli. Tať budžemy
ſbóžni. Hamjeň.

S. w M.

Prawe kſchecžijanſtvo.

(Mat. 7, 21.)

D wopomú, duſcha, ſo nej doſcž,
Tu jeno kſchecžan rėkacž;
Ně, wſchėdnje dyrbiſch w dobrym roſcž,
Pſched kóždym hrěchom cžėkacž;
Haj, ſe ſkuttom a žiwjenjom
Maſch ſwěrnje kħodžicž ſa Kħryſtom
A dobre plody noſcž.

Doſcž njeje, hdyž ſo ſ ſbóžnikej
„Mój Knježe, Knježe!“ wolaſch
A pódla ſlužicž djaboſej,
ſwět, hrěchi w duſchi kħowaſch;
Ně, Wótza wolu dopjelnjecž,
Eſej Bože pučže wuſwolecž,
To wjedže ſ njebjeraju.

Ty prajicž: „Ja džė kſchecženy ſym
A pſches to džecžo Bože;
Wótz kħita mje, cžert ſe wſchėm ſym
Mě ſchłodžicž njeſamože.“ —
Haj, jeli ſo ty džeržal ſy
Eſlub kſchecženiſti, ſ Bohom ſcžinjenty,
Je njebjeraju tebi wěſte.

Spomú pať, tať huſto ſkamał ſy,
ſchtóž ty ſy ſlubil Bohu!
Ty, kiž ſo cžertej wotriekny,
Eſy kħodžil hrěchom drohu;
Twój ſtary Ĥadam wumrjel nej
Pſches pokutu a Kħryſta krei,
Hdyž wosta nowy cžłowjel?

„Sa kemschi khodzju, modlu so
A khelujche bei spewam,
Mam lubo Boha, bližičeho,
Tež doma hwěru džělam.“ —
Hlej, to wscho dobre skutki su,
Masch pschi tym czistu wutrobu,
Kaž hwjath Bóh to žada.

„Sa Bože słowo wažu bei,
So pilnje czitam, hlyschu
A s tutej pnychu njebieskej
„Ssej hwjatu duschu pnychu.“ —
Wicho derje, jeli czinjet hy
Tych muczbom, kotrež nawukny,
Dha póněžesch junu t Bohu.

„Sso hwjotich hrěchom spowjedam,
Tež khodzju t Božom blidu;
Ja s wutrobny rad wodawam
A wot so džeržu hidu.“ —
Braj, hacž to njeje ludanje,
Hdyž pucže khodzisch prijedawšche
A wosta człowjet stary?

So s prawym křesćijanom hym,
To spožcz mi Boža hnada;
Njech t sornam, tudy wufytnym,
Mi roža s njebjek pada;
Ssym křesćijan tak we skutku
Pšches Křystuřowu sařluzbu,
Dha kralestwo mam Bože!

K. A. Fiedler.

Dobry pschypad.

Hizom tak někotryžkuliž je s prozefowanjom abo se sforženjom
wo dom a dwór pschischol, a hluboka wěrnoscž leži w tym starym
słowje, so je buche wurunanje lěpsche, dylžli tuczny prozef. To
běšche hnano tež tamny hur wopomnil, kotryž jedyn rjany džen
t jenemu rěčnikkej do města pschiindže, so by hebi nękajseje sawad-
neje naležnosće dla po radu pschischol. Wo tym so bę hwjatu
wěz s wulkej wobšchěrnoscžu wupowjedal, so wón woprašča:
„Schto mēnicze, snjes rěčniko, mam hnadž wuhlada, so sforžbu
dobudu?“

„„Do so wě“, rěčnik wotmolwi, „pschepodajče mi jeno
tu wěz, dha so Wam to na kóždy pad poradži.““

„Se pak to tež wopravdže wěste?“ so roshladny bur
hischče ras woprašča.

„„Wny móžecže so na to spusčecžecž, prawo je zple jasnje na
Waschim bofu.““

„„Nó dha“, bur rosmnyhliwje rjetny, „chzu sforžbu radšcho
wostajicž a so hischče dženska se hwjotim hwjodom wurunacž.
Pšchetož ja njejschym Wam hwjatu, ale hwjotim pschecžiwniku wěz
powjedal. Mějče najrjenschi džal, snjes rěčniko!“

S tym sapschija hwjot klobuk, džěšche domoj a to runu czar
t hwjotim hwjodom. A swada, kotraž budžišche najskerje wobemaj
stronomaj wjele pjenježnych wudawkow a hlowlamanja pschihoto-
wala, běšche pschi snapschecžnej dobrej woli s malo słowami wot-
stronjena.

Schtóž chze sforžicž, njech hebi to najprjedy derje rosmnyhli;
pschetož sforžba runa so lawinje, se hnadueje pschicžinty nastawazej,

kotraž móže stónčnje sbože zpleho człowšeho žiwjenja pod so
sahrjebacž.

F.

Žiwjenje we wěrije.

(Spitta.)

Schto snajesch w hwětnej czěrije
Drje rjensche, sbóžnišche,
Hacž hwjotič w prawej wěrije
Tu snjesej žiwjenje?

Som' t nohomaj kaž džěczi
Wny pschezo hrjajemy,
Hdyž plakacž mamy w hwěczi,
Dha t njemu czělamy.

Wny w bliskosci hmy jeho
A tak pschez' živi hmy;
Duž hladamy so sšeho,
Ssmy wjek'lej' wutrobny

Ssu spózne nasche czěla,
Mas t mērej pschijnjey,
A hwjotim džěczi křywa
We křłódnj komorzy.

Hdyž hudy wotmjelkneja,
Wschak spěwa wutroba,
A pschezo myšle džěja,
Hdyž hwjot trón Wócžez ma.

Duž mamy dobre spanje
We czěkej domisnje,
Hacž snjes na křagne ranje
Mas wola: Wozucžče!

Mas jeho hnada křewi,
Duž czěšči, wjekli hmy,
Wón nam so pschezo sšewi,
Hdyž jeho žadamy.

Schto dale tam nam žije,
To sšudacž njem'žemy.
Kaž czi, kotrymž so džije,
Tak wschitko sšonimy.

S. Bróška.

Schtož hwjot, to žnějesch.

Staršche powjedańcžko se Sserbow.

X.

Polbra lěta posdžišcho křebstki studenta do Sserbow pschecželej
list tehole wopschijecža pškla:

„Luby pschecželo! Wot teho cžaka, hdyž buch do lipsczan-
škich studentow sapschany, je so hizom polbra lěta pomintlo. Pschi
sawočatku hwjotim tudynčez so pschod studentami nimale bojach
a najbóle sam ja so khodzach; ja bęch pschecžel tych wasch-
njow, kotrež bęch doma a w Budyšchinje widžal a nawuknyl, a
wscheho mi zuseho so sšalowach. Ale to jenož někotre mēpazy
trajesche. Hizom stónž přenjeho pollěta nękajki duch žiwjenja do
mnje sajě a ja so s druhimi studentami towaršchicž počach a spósnach,
so je tajke towarštwu derjecžinjaze a wužitue. Hdyž pak s nimi
wschědnje wobkřadžach, dha pomalku a sšžěla mi njewědomnje to
a druge wot hwjotich starych waschnjow wotpořowach, — a hlaj!
po dořónčennym pollěcže bęch zple hinajšchi człowjet. Nětko
počach brodaty khodzicž, kupich hebi kuschi schńoraty ropr a dolhe
hwětle schńornje s wotrobami, schčerkach po hachach a hladač do
schěrokeho hwěta, kaž schtudenta. Mi so druhdy tak wutroba
hwějšche, hdyž pomnyhlich, tak jara bęch so pscheměnil. Pschi
wschitkim tym pak na wutnjenje njesapomnich: ja s jeneho džěla
hwěru w hwjotim pomolanju džělach, s drugeho džěla pak hwět
pósnawach, došelž bęch pschewědcženny, so je tež to pschibluschnoscž
studentskich lět. A ja tym so tež dženska hischče džeržu; pschetož
studenta dyrbi wutnyčž a rořomnje pšsnawacž w kóždym na-
stapanju: jenož tak móže hódny do wufonjowaweho žiwjenja sa-
stupicž a wužitkowacž. Schto czi wuczenoscž pomha, jeli so hwět
njesnajesch a s ludžimi wobkřadžecž njewěsch?“

Studenti w Lipsku wjele placža, kóždy a kóžda jich rad
widži, wschudže su witani. Nětko jim jich hwjotim njesawidži,
njeschikřótšcha a ja so njeberje, runjež jich mlodořtno-wjekšela
myšlicžka druhdy trochu daloko wjedže.

Nimale léto hym duschne snajomstwo sežinil. Tedyh bēšche mój pscheczēl Wiczas hīschcze w Lipsku. Tedyh džen bēchmoj w Sutrizach pobuloj, hodžinu wot Lipska, a jako ſo do mēsta wrōczichmoj, džēchmoj hīschcze fruch po wufhodžowanach abo alejach, kotrež wokoło nutskowneho mēsta wjedu. Namaj bēšche prawje derje a wjebele wokoło wutrobny, žortowachmoj wīchelako a skōncznje ſo do spēwanja dachmoj, — wſchitko ſerbſki, to ſo roſhmi. Mi ſo ſdaſche, kaž byſchtaj dwaj knjeſaj khetro kedžbliwje ſa namaj ſchloj; a hlaj! jako bēchmoj tōn spēw „Sto lét, kaž mi dženſ je!“ doſpēwaloj, taj knjeſaj k namaj ſtupīſchtaj a prajeſchtaj ſerbſki: „Dobry wječor, ſerbſtaj pacholaj“. Potom ſo do rēcžow dachmoj, a tak ſo woſjewi, ſo bēſchtaj rodženaj Šerbaj, pschekupzaj w Lipsku, ſ mjenom Jan a Surij Prawda, bratraj. Seju pscheczelnīwoſcž bēšche wulka a pscheproſhchtaj naju na pschichodnu njedželu k wobjedu. Tak lipſczanīžy pschekupzaj ſe snajomnyhmi ſtudentami huſto cžinja.

Mój ſebi dwōjžy kaſacž njedachmoj, ale jako njedžela pschīndže, mój tež pschīndžechmoj. Naju powitanje bēšche wutrobne, a knjeſ Jan Prawda pola naju woſta, ſo roſrēcžuju. Po ſhwili buchmoj do drugeje ſtroy wjedženaj, hdžež ſo mlōdymaj žonomaj poſlonichmoj, na kotrejuž liečkach rōže kēžējachu. To bēſchtej mandželſtej teju pschekupzow. Snydom po namaj pať mlōdy knjeſ ſ mlōdej knjenju ſaſtupi, kotryž bu knjeſ Lechoſławſki mjenowany, a w kotrymž namēſcže Polaka ſpōſnachmoj. Njewēm, cžeho dla, — ale mi bēšche, kaž bych ſo ſ tymi ludžimi hižo dawno ſnal; najſkerje na tym ležēſche, ſo bēchmoj wſchitžy Eſlowjenjo, pscheczēljo ſe ſtarodawnych cžajow.

Wobjed a popoldnje tak pschelecža, ſo lēdy pytnychmoj; namaj a — mi ſo ſda — nam wſchitkim bēšche ſo na najlēpje hromadže ſpodobalo. Jako pať chžychmoj Prawdžiz dom wopuschēcžicž, naju knjeſ Lechoſławſki na pschichodnu njedželu k ſebi pscheproſh, a knjeſaj Prawdaj namaj prajeſchtaj, ſo mōžemoj k nimaj pschīkhadžecž tak huſto hacž chžemoj.

Polaka Lechoſławſkich ſo ſaſo wſchitžy nadeńdžechmy, a tudy ſo nam hodžiny runje tak rjenje a ſpēſchnje pomīnychu, kaž thdženja.

Wot teho cžajka huſto do wobeju ſwōjbow khodžach a tam tež ſlowjanſteju ſtudentow, Cžecha a Polaka, pōſnach. Mny ſmy tajke male Eſlowjanſtvo w Lipsku, hdžež ſo ſtajnje ſerbſžy, pōlſžy, cžēſžy rēcži a spēwa, a jena woſboba ſ luboſcžu drugej pschīwīſuje. Tak dolho hacž wo nich wēm, buch ſtudentſkim towarſtwam khetro njeſwērny; mi ſo we tymaj ſwōjbowmaj wjele lēpje. lubi, dyžli hdže druhdže, a hym tu ſ lohkej prōžu cžēſki a pōlſki nawuknyl. Ty ſebi myſlicž njemōžēſch, kať duschni, ſpodobni a pschījomni wſchitžy ſu! Knjeſaj Prawdaj ſtaj ſama ſprawnoſcž a dobrocžiwocž, knjeni Prawdžinej ſama pschīſtojnoſcž a luboſnoſcž, knjeſ Lechoſławſki je muž pēkneho pocžinanja a jara derjemēnjazžy, knjeni Lechoſławſka ma ſynka, kotrehož by ſe ſameje luboſcže najradſcho ſjēdla; ſ tym hraje a dodžēluje kaž dživja, ſo ſo cži wutroba ſmēje! Kajku pať ſmēje to pacholako rēcž, to njewēm! pschetož ſtarſchej ſ nim pōlſki rēcžitaj, knjeni Prawdžinej cžēſki, a knjeſaj Prawdaj a ja ſerbſki. Tſi rēcže ſpīžy nawuknje!

Tež na wēru mojeju ſnajomſtwow chžu ſpomnicž. Lechoſławſtaj ſtaj kaťolſtaj, a Prawdžizžy ſu ewangelſkeho wuſnacža, kaž ja. Prawdžineju nan je rodženj Eſlowak ſ Beſchta, kiž je ſ ewangelſkim wuſnacžom do Prahi pschīſchol, hdžež jako bohaty pschekupz bybli. Tuteje dvojeje wēry dla pať hīschcže ženje žadny roſtort mjeſ nami njenasta. To je kaž w Šerbach, hdžež tež kaťolſžy a ewangelſžy w najwjeſchej pschēſjenoſcži pschēbhawaju, dokelž ſu wſchitžy ſerbſžy bratſja. Jan Prawda a ja — mój ſmōj ſwobodniſchich myſlow a nahladom,

dyžli cži druſy, tak ſo tež my ewangelſžy jenat njewēriny; ale tež to naſchemu pscheczēlſtwu njeſchodži. A tak ma bycž; pschetož wēru nikomu pschīkaſacž njemōžēſch, ale kōždy dyrbi po pschēſwēdcženju ſwojeje wutrobny hīcž. Njech je kōždy pscheczīwo druhemu luboſcžiwu, a njech kōždy ſwojeho bližſcheho po jeho žiwjenju a cžinjenju waži! Tak budže pscheczēlſtvo mjeſ dobrhmi ludžimi, njech ſu wuſnacža kaťehož chžedža. Tōn pať je na wopakim pucžu, kiž chže wſchitke myſle ſjednocžicž a teho dla ſwojich bratrow pschēſcžēha; pschetož tak dolho hacž budža cžlowje-kojo na roſomje a w ſačžuwanju wīchelazžy, tak dolho tež jenat myſlicž a wēricž njeſamoža.

Hīschcže nēſchto mam cži piſacž, nad cžimž budžēſch ſo wjeſelicž. Knjeſ Lechoſławſki je tudy njedawno ſlowjanſku kniharnju ſaložil. Kniharnjow drje je tu wjazžy hacž doſcž; ale žana tajka njebēšche, hdžež mohł wſchitke abo tola najwjeſchi džel ſlowjanſkich knihi namakacž. Lechoſławſki je temu njedoſtatkej wotpomhal, a dokelž lipſczanſke knihkupſtvo do žyheho ſwēta do-ſaha, dha mōža nētko duchowne plody ſ jeneho ſlowjanſkeho kraja lohko do drugeho khodžicž, a naſch Lipsk, hdžež ſu nēhdy Šerbjo bydlili, budže ſaſtarat ſlowjanſkich potrebow. Za ſo wulžy wjeſelu, ſo je mēsto, kotrež naſchi ſerbſžy prjedomnīžy natwarichu, tajku wažnoſcž a ſlawnoſcž dobylo, a ſo je nētko tež naſchim ſlowjanſkim naležnoſcžam ſpomōžne a wužitne. Lechoſławſki to ſwojeho dobytko dla nječžini — wōn ma wulke ſamoženje; ale ſlowjanſka wutroba jeho k temu wabi.

To rad wēriſch, ſo ſo mi w Lipsku ſpodoba; pschetož kōždemu ſtudentej ſo tu lubi; ale mi ſo wjazžy hacž ſpodoba: w towarſtwje Prawdžiz a Lechoſławſkich hym živy kaž w njebeſkach. Swjaſki ſlowjanſteje k wē maja dživnu mōž! Lubny pscheczēlo! budž ty tež tak ſbožowny, kaž twōj

Jan Šerboſław Grabowſki."

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Tōnle tydžen bēšche tydžen njeſbožow we Lužicy. W nožy wutoru ſtaj dwaj ſpēſchnaj cžahaj w bliſkoſcži Eſlepeho hromadu ſjēloj. Hromadustork bē žalostny. Njeſbože je želeſniſki ſaſtojniť w Hródku ſawinowal. Wōn je cžahaj ſ Hródko wotjēcž dal, hacž- runje wjedžeſche, ſo je drugi ſpēſchny cžah ſe Echorjelza do Hródko na pucžu. Želeſniza ma tam jenož jenu koliju a cžahaj ſebi runje pschi ſawinjenju želeſnižy napſchēcžiwu jēdžeſchtaj, tak ſo wjednikaj hatle na 150 krocžel ſo dohladaſchtaj. Mōrjeny a cžēžtoſtranj-nych je 20. Cžehodla pať ſo tež tam dvoje kolije njenatwarja, hdžež ſpēſchne cžahi jēdža. Tōn ſamy džen, wutoru wječor, je žalostne wohnjowe njeſbože ſo w Abolſhēcže ſtało. W twarjenju, hdžež ſu wulke fabriſke kchachle, je woheń wudyril a wulke ſchtyriſchoſowſke twarjenje je ſo žyle ſpalilo. Pschi tym ſu 3 cžlowje-kojo w plomjenjach kōnž namakali. Spalitoj ſtaj ſo dželaczerjej Bjedrich Kychtar a jeho 19lētny ſyn Ernſt ſ Sitta pola Katež. Dželaczer Eſcholta ſ Dobroſchēž je, ſo by ſo wukhowal, ſ wuſko-keho wōkna dele ſkocžil a ſebi ſtawy ſlamawſchi w hojeńni w Bu- dyſchinje wumrjel. Wōn ſawoſtaji žonu a 7 džēcži. W Wōſchēžach je wumjenkar Hajna po ſkhodže ſwojeho doma tak njeſbožownje dele padnyl, ſo je ſo ſaraſnyl. Wone ſu cžēžke domachpytanja ſa potrečheny, ſo dyrbimy ſdychowacž: „Cžoho dyrbju ſo troſchtowacž? Za ſo ſpuſchēcžam, Knježe, na tebe.“

— W Portſmoucže w Americy ſu ſo jednanja dla mēra mjeſ Ruſkej a Japanſkej ſańdženu ſrjedu ſapocžale.